

Книгата на Даниил — сто седемдесет и четвърта част

Пророчески прозрения и Божествени откровения: Разбиране на Данииловото видение и неговите последнодневни последици

Jeff Pippenger
2024-04-04

Когато разглеждаме третата война чрез посредници, представена в стихове тринадесети до петнадесети, ще си припомним какво е довело до тези стихове. В десета глава Даниил получава последното си видение и при това е посочен като разбиращ както вътрешните, така и външните пророчески видения. Еврейската дума „dabar“, означаваща „слово“, е преведена като „нещо“. В девета глава, когато Гавриил дойде, за да направи Даниил способен да разбере видението за двете хиляди и триста дни, еврейската дума „dabar“ е преведена като „предмет“.

Да! Докато още говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях виждал в началното видение, понесен в бърз полет, се допря до мен около времето на вечерната жертва. И той ме осведоми, говори с мен и каза: Данииле, сега излязох, за да ти дам умение и разумение. В началото на твоите молби излезе повеление, и аз дойдох да ти го известя; защото ти си възлюбен твърде много. Затова вникни в думата и разбери видението. Даниил 9:21–23.

Когато Гавриил каза на Даниил да „разбере словото и да вникне във видението“, еврейската дума „biyn“ е преведена както с „разбере“, така и с „вникне“. Думата означава мислено да се отдели едно от друго. Гавриил извести Даниил да направи умствено разграничение между „dabar“, преведено като „слово“, и „mareh“, преведено като „видение“. За да разбере тълкуването, което Гавриил даваше на Даниил относно пророчеството за две хиляди и триста години, Даниил трябваше да разпознае разграничението между пророческото видение, представено като „слово“, и пророческото видение „mareh“. „Словото“, което е „dabar“, със значение дума, представя външната линия на пророчеството, а видението „mareh“ представя вътрешната линия на пророчеството.

В десета глава на книгата на Даниил първата истина, която се разкрива на изследователя на пророчеството, е, че Даниил представлява Божия народ в последните дни, който разбира както вътрешните, така и външните линии на пророчеството.

В третата година на персийския цар Кир бе открито нещо на Даниил, който се наричаше Валтасар; и това нещо беше истинно, но определеното време беше дълго; и той разбра това нещо и имаше разбиране за видението. Даниил 10:1.

„Нещото“ е еврейската дума „dabar“, а „видението“ е видението „mareh“. Като пророк Даниил представлява Божия народ в последните дни, чието съвършено изпълнение са сто

четиридесет и четирите хиляди. Третата година на Кир поставя Даниил в реформената линия, започнала във времето на края през 1989 година. В „онези дни“, представляващи историята от 1989 година до скоро настъпващия неделен закон в Съединените щати, Даниил скърбеше три седмици. В реформената линия на сто четиридесет и четирите хиляди периодът на скръб отбелязва трите дни и половина, през които двамата свидетели от единадесета глава на Откровение са мъртви на улицата. Улицата на онзи велик град, Содом и Египет, където и нашият Господ бе разпнат, е също и долината на мъртвите сухи кости на Езекиил.

В десета глава Даниил е преобразен по образа на Христос и е докоснат три пъти, преди Гавриил да изтълкува видението, което Даниил видя. Видението произведе отделяне на две категории поклонници. Вечното благовестие винаги произвежда две категории поклонници. Даниил представляваше категорията поклонници, представена като стоте четиридесет и четири хиляди, за разлика от категорията, която побягна в страх от видението.

Преди десета глава Гавриил дойде три пъти при Данаил, за да изтълкува видение. Той изтълкува виденията от седма и осма глава, които онагледяваха царствата на библейското пророчество както в тяхното политическо проявление (седма глава), така и в тяхното религиозно проявление (осма глава). След това, в девета глава, Гавриил изтълкува пророчеството за две хиляди и триста години. В десета глава Гавриил идва, за да завърши тълкуването, което беше оставено незавършено в девета глава, и да даде на Данаил тълкуването на видението, което произведе двете групи поклонници. Гавриил най-напред дава на Данаил общ преглед на видението в четиринадесети стих.

Сега дойдох, за да ти открия онова, което ще сполети твой народ в последните дни; защото видението се отнася до още много дни. Даниил 10:14.

Видението за Христос, което произведе две категории поклонници, представлява онова, което ще сполети Божия народ в последните дни. Тълкуването на седма и осма глава беше тълкуване на историята, представена чрез възхода и падението на царствата от библейското пророчество, илюстрирани съответно чрез хищни зверове и животни от светилището. Тълкуването на девета глава беше подробен разбор на различните пророчески периоди, представени в пророчеството за две хиляди и триста години. По някакъв начин видението за прославения Христос в десета глава представлява онова, което ще сполети Божия народ в последните дни. Преди Гавриил да започне с подробното изложение на историята, което е тълкуването на видението за прославения Христос, той напомня на Даниил, че вече му е казал какво представлява тълкуването.

Тогава той каза: Знаеш ли защо дойдох при тебе? И сега ще се върна да се бия с персийския княз; и когато си отида, ето, гръцкият княз ще дойде. Даниил 10:20.

Гавриил напомня на Даниил, че му бе казал в четиринадесети стих, че е дошъл, за да направи Даниил да разбере какво ще постигне Божия народ в последните дни, и очакваше Даниил да постави следващото изложение на пророческата история в този контекст. Даниил бе търсил конкретно разбиране още от първия ден, в който бе започнал да тъгува.

Тогава той ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато насочи сърцето си да разбереш и да смириш себе си пред своя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох поради думите ти. Но князът на персийското царство ми се противеше двадесет и един дни; но ето, Михаил, един от главните князе, дойде да ми помогне; и аз останах там при персийските царе. Даниил 10:12, 13.

След трите седмици на скърбене на Даниил, той видя видението за Христос, което пророчески съответстваше на видението за Христос, на което Йоан на Патмос бе станал свидетел.

„Не по-малка Личност от Божия Син се яви на Даниил. Това описание е подобно на онова, което Йоан дава, когато Христос му бе открит на остров Патмос. Нашият Господ сега идва с друг небесен вестител, за да научи Даниил на онова, което щеше да стане в последните дни. Това знание бе дадено на Даниил и записано чрез вдъхновение за нас, върху които са дошли последните времена на света.

„Великите истини, разкрити от Изкупителя на света, са за онези, които търсят истината като скрити съкровища. Даниил беше възрастен мъж. Животът му бе преминал сред съблазните на един езически двор, а умът му — обременен с делата на една велика империя; но той се отклонява от всичко това, за да смири душата си пред Бога и да потърси познание за намеренията на Всевишния. И в отговор на неговите молби светлина от небесните дворове бе предадена за онези, които щяха да живеят в последните дни. С каква искреност, прочее, трябва да търсим Бога, за да отвори Той разбирането ни и да схванем истините, донесени ни от Небето.“

„И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мене, не видяха видението; но голям трепет падна върху тях, така че побягнаха да се скрият... И не остана в мене сила; защото красотата ми се превърна в мене в тление и не запазих никаква сила.“ Такава ще бъде опитността на всеки, който е истински осветен. Колкото по-ясни са представите им за величието, славата и съвършенството на Христос, толкова по-ярко ще виждат собствената си слабост и несъвършенство. Те няма да имат никаква склонност да претендират за безгрешен характер; онова, което им се е струвало право и прекрасно в самите тях, в contrast с чистотата и славата на Христос, ще им изглежда единствено като недостойно и тленно. Именно когато хората са отделени от Бога, когато имат твърде неясни представи за Христос, те казват: „Аз съм безгрешен; аз съм осветен.“

„Тогава Гавриил се яви на пророка и му каза така: „О, Данииле, мъжо възлюбен твърде много, разбери думите, които ти говоря, и изправи се на нозете си; защото сега съм изпратен при теб.“ И когато ми изговори тия думи, аз се изправих треперещ. Тогава той ми рече: „Не бой се, Данииле; защото от първия ден, когато ти насочи сърцето си да разбереш и да смириш себе си пред твоя Бог, думите ти бяха чути, и аз дойдох поради твоите думи.“

„Каква велика чест бе оказана на Даниил от Величието на небето! Той утешава Своя треперещ служител и го уверява, че молитвата му е била чува на небето и че в отговор на това пламенно прошение ангелът Гавриил бе изпратен да въздейства върху сърцето

на персийския цар. Монархът се бе противил на въздействията на Божия Дух през трите седмици, докато Даниил постеше и се молеше, но Небесният Княз, архангел Михаил, бе изпратен да склони сърцето на упорития цар да предприеме решително действие, за да бъде даден отговор на молитвата на Даниил.

„И когато ми изговори такива думи, аз насочих лицето си към земята и онемах. И ето, един, подобен на синовете човешки, се допря до устните ми. . . . И рече: О, мъжо възлюбен, не бой се; мир на тебе; бъди силен, да, бъди силен. И когато ми говори, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ти ме укрепи.“ Толкова велика беше божествената слава, открита на Даниил, че той не можеше да понесе гледката. Тогава небесният вестител прикри сиянието на присъствието си и се яви на пророка като „един, подобен на синовете човешки“. Със Своята божествена сила Той укрепи този човек на почтеност и вяра, за да чуе вестта, изпратена му от Бога.

„Даниил беше предан служител на Всевишния. Неговият дълъг живот бе изпълнен с благородни дела в служба на неговия Господар. Неговата чистота на характера и непоколебима вяроност намират равностойност единствено в смирението на сърцето му и в неговото съкрушение пред Бога. Повтаряме: животът на Даниил е вдъхновена илюстрация на истинското осветление.“ Review and Herald, February 8, 1881.

Опитността на Даниил в десета глава представлява Божия народ в последните дни, който, както Даниил и Йоан, разбира Откровението на Исус Христос. Ключът за поставянето на Даниил в пророческата история, в която се намира неговата опитност, се основава на факта, че той беше в скръб, и че Михаил беше изпратен при завършека на двадесет и едините дни. В първия стих Даниил отбелязва, че имаше разбиране както за вътрешните, така и за външните видения на пророчеството. Преди двадесет и едините дни Даниил имаше непълно разбиране за двете видения, но с тълкуванието на Гавриил той напълно схваща „нещото“ и „видението“ като различни откровения.

„Когато се приближаваше времето за края на седемдесетгодишния плен, умът на Даниил бе дълбоко зает с пророчествата на Еремия. Той видя, че наближаваше времето, когато Бог щеше да даде на Своя избран народ още едно изпитание; и с пост, смирение и молитва той умоляваше Небесния Бог в полза на Израил със следните думи: „Господи, велики и страшни Боже, Който пазиш завета и милостта към онези, които Те любят и пазят Твоите заповеди“; ние съгрешихме, вършихме беззаконие, постъпвахме нечестиво и се разбунтувахме, като отстъпихме от Твоите повеления и от Твоите съдби; не послушахме и Твоите слуги пророците, които говореха в Твоето име на нашите царе, на нашите князе, на нашите бащи и на целия народ на земята.“

„Обърнете внимание на тези думи. Даниил не възвестява своята собствена вяроност пред Господа. Вместо да претендира, че е чист и свят, той се отъждествява с действително грешните от Израил. Мъдростта, която Бог му беше дал, превъзхождаше мъдростта на мъдреците на света тъй неизмеримо, както светлината на слънцето, сияещо в небесата по пладне, е по-ярка от най-слабата звезда. И все пак размислете върху молитвата, излизаща от устните на този човек, тъй високо облагодетелстван от Небето. С дълбоко смирение, със сълзи и с раздиране на сърцето той умолява за себе си и за своя народ.

Той разкрива душата си пред Бога, изповядвайки собствената си низост и признавайки величието и всемогъществото на Господа.“

„Каква искреност и каква пламенност характеризират неговите молби! Той идва все по-близо и по-близо до Бога. Ръката на вярата се простира нагоре, за да се хване за никога неотказващите обещания на Всевишния. Душата му се бори в агония. И той има доказателството, че молитвата му е чута. Чувства, че победата е негова. Ако ние като народ се молехме, както се молеше Даниил, и се борехме, както се бореше той, смирявайки душите си пред Бога, щяхме да получаваме също така явни отговори на нашите молби, каквито бяха дадени на Даниил. Чуйте как той излага делото си в небесния съд:“

„О, Боже мой, приклони ухото Си и чуй; отвори очите Си и виж нашите заустения и града, който се нарича с Твоето име; защото не отправяме молбите си пред Теб поради нашите правди, а поради Твоите велики милости. Господи, чуй; Господи, прости; Господи, вземи и извърши; не отлагай, заради Самия Себе Си, Боже мой; защото Твоят град и Твоят народ се наричат с Твоето име. И докато още говорех и се молех, и изповядвах своя грях и греха на моя народ, ... ето, мъжът Гавриил, когото бях виждал във видението в началото, подтикнат да лети бързо, се допря до мене около времето на вечерната жертва.“

„Докато молитвата на Даниил възлиза, ангелът Гавриил се спуска стремително от небесните дворове, за да му извести, че молбите му са чути и на тях е отговорено. На този могъщ ангел е възложено да му даде мъдрост и разумение — да открие пред него тайните на бъдещите векове. Така, докато усърдно се стремеше да познае и разбере истината, Даниил бе въведен в общение с упълномощения вестител на Небето.

„Божият човек се молеше не за порив на щастливо чувство, а за познание на Божествената воля. И той желаше това познание не само за себе си, но и за своя народ. Неговото велико бреме беше за Израил, който не пазеше, в най-строгия смисъл, Божия закон. Той признава, че всичките им нещастия са ги сполетели като последица от престъпленията им на този свят закон. Той казва: „Съгрешихме, вършихме нечестие.... Поради нашите грехове и поради беззаконията на бащите ни, Йерусалим и Твоят народ станаха укор за всички около нас.“ Те бяха изгубили своя особен, свят характер като Божи избран народ. „И сега, Боже наш, чуй молитвата на слугата Си и молбите му, и направи лицето Си да сияе над заустялото Си светилище.“ Сърцето на Даниил се обръща с пламенно копнение към заустялото Божие светилище. Той знае, че неговото благоденствие може да бъде възстановено само ако Израил се покае за престъпленията си спрямо Божия закон и стане смирен, верен и послушен.“

„В отговор на неговата молба Даниил получи не само светлината и истината, от които той и неговият народ имаха най-голяма нужда, но и поглед към великите събития на бъдещето, дори до пришествието на Изкупителя на света. Онези, които претендират, че са осветени, докато нямат желание да изследват Писанията или да се борят с Бога в молитва за по-ясно разбиране на библейската истина, не знаят какво е истинско осветение.“

„Всички, които с цялото си сърце вярват в Божието слово, ще жадуват и копнеят за познание на Неговата воля. Бог е Авторът на истината. Той просвещава помрачения ум и дава на човешкия разум сила да схваща и разбира истините, които е открил.

„Даниил говореше с Бога. Небето бе отворено пред него. Но високите почести, дарувани му, бяха резултат от смирение и усърдно търсене. Той не смяташе, както мнозина в настоящето, че няма значение в какво вярваме, стига само да сме искрени и да обичаме Исус. Истинската любов към Исус ще доведе до най-усърдно и сериозно изследване относно това що е истина. Христос се молеше Неговите ученици да бъдат осветени чрез истината. Онзи, който е твърде ленив, за да полага тревожно и молитвено усилие в търсенето на истината, ще бъде оставен да приеме заблуди, които ще се окажат погибел за душата му.“

„По времето на посещението на Гавриил пророк Даниил не беше в състояние да приеме по-нататъшно наставление; но няколко години по-късно, желайки да узнае повече за въпроси, които още не бяха напълно обяснени, той отново се зае да търси светлина и мъдрост от Бога. „В ония дни аз, Даниил, скърбях три цели седмици. Не ядох вкусен хляб, нито месо, нито вино влизаше в устата ми, нито се помазвах изобщо.... Тогава подигнах очите си и погледнах, и ето, един мъж, облечен в ленени дрехи, чиито чресла бяха опасани с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше също като хрисолит, и лицето му — като светкавица на вид, и очите му — като огнени светили, и мишците му и нозете му — по цвят като лъскава мед, а гласът на думите му — като глас на множество.“

„Не по-малко лице от Божия Син се яви на Данаил. Това описание е подобно на онова, дадено от Йоан, когато Христос му бе открит на остров Патмос. Нашият Господ сега идва с друг небесен вестител, за да научи Данаил на онова, което щеше да стане в последните дни. Това знание бе дадено на Данаил и записано чрез вдъхновение за нас, върху които са дошли краищата на света.“ Review and Herald, February 8, 1881.

Тълкуването, което Гавриил, „небесният упълномощен вестител“, донасяше на Даниил, беше завършекът на тълкуването, което той бе започнал да му дава в девета глава. Методологията на „ред по ред“ изисква да съгласуваме тълкуването и свързаните с него обстоятелства и на девета, и на десета глава, заедно, за да разделим правилно пророческата илюстрация. Именно в това тълкуване се съединяват виденията за реките Улай и Хидекел.

Даниил бе разбрал от книгите на Йеремиа и Мойсей, че избавлението на Божия народ е наближило. По този начин Даниил представлява Божия народ на последните дни, който разбира, че окончателното избавление на Божия народ е наближило. Този народ на последните дни ще разпознае, че е бил духовно разпръснат, както е представено чрез Даниил, който бе разпръснат в робството на седемдесетгодишния плен във Вавилон. Тогава те ще разберат, че те, подобно на Даниил, трябва да проявят отговор на своето разпръснато състояние, който съответства на лекарството, представено чрез „седемте времена“ от двадесет и шеста глава на Левит.

Когато опитността на смирение, представена от Даниил, която се изисква от лекарството, изложено в Левит, двадесет и шеста глава, се прояви в последните дни, Божият народ на

последното време ще е скърбял през определен период от време. Този период от време завършва, когато архангел Михаил слезе.

Ще продължим това изследване в следващата статия.

И ще погинете между езичниците, и земята на враговете ви ще ви погълне. И онези от вас, които останат, ще чезнат поради беззаконието си в земите на враговете ви; и също поради беззаконията на бащите си ще чезнат заедно с тях. Ако изповядат беззаконието си и беззаконието на бащите си, с престъплението, с което са престъпили против Мен, и че и те са постъпвали противно на Мен; и че и Аз съм постъпвал противно на тях и съм ги довел в земята на враговете им; ако тогава необръзаните им сърца се смирят и те тогава приемат наказанието за беззаконието си: тогава ще си спомня за завета Си с Яков, и за завета Си с Исаак, и за завета Си с Авраам ще си спомня; и ще си спомня за земята. Земята също ще бъде оставена от тях и ще се наслаждава на съботите си, докато лежи запустяла без тях; а те ще приемат наказанието за беззаконието си, защото, именно защото презряха Моите съдби и душата им се гнусеше от Моите наредби. И все пак, дори и при всичко това, когато бъдат в земята на враговете си, няма да ги отхвърля, нито ще се погнуся от тях, за да ги изтребя напълно и да наруша завета Си с тях; защото Аз съм Господ, техният Бог. Но заради тях ще си спомня за завета на предците им, които изведох от египетската земя пред очите на езичниците, за да им бъде Бог: Аз съм Господ. Левит 26:38–45.